

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מז.

עין משפט
נר מצוה

פ א ב ג ד מיי פ"ב מהל'
 יחזות הלי"ח [והלי"ט]
 סגנו עשן כ טושי"ע אדע'
 סמן קנה סעי' יד וסומן
 קסו ע"ג ז]:
פ ה מיי סה הלי"א ופ"א
 מהל' גירושין הלי"א סגנו
 כ טושי"ע אדע' סמן קנה
 סעי' יד וצרב אלסס יבמות
 פ"ב דף מנן]:
צ ו ז ח מיי פ"יא מהל'
 גירושין סלי"ד סגנו עשן כ
 טושי"ע אדע' סה סעי'
 יט וצרב אלסס קטן
 ט"ז ט"ח ט"ט הלי"א טושי"ע
 טס סעי' כ וצרב אלסס
 ט"ס]

תום' הרא"ש

כי פלא מה ת"ל איש
 כלומר א' הוה תיבין כ'
 ופלא איש מה ת"ל כי למ
 שרועה חלפת איש
 הרבה ת"ל איש איש ש"מ
 דהא דמרבין קטן מבי
 פלאה יתן שמואל לאיש
 מכלל כשהוא ואלא
 ע"כ שיהא יודע חלפת
 וקא מסתבר ליה למדרש
 וקא מפשיטיה איש כי לפלא
 שרועה עביני שיהא איש
 יודע חלפת משום
 שיהא דפשיטא
 דכיון שיהא כ' י"א ולא
 החזיק כשהוא שרורו נרר
 והקדשו שיהא כולל: כ'
 שנים שבהי שני שערות
 כ"י א' ל"ג כי יום א' נחא
 דנחא ק"י בבא משום מדרה
 כ' י"א וי"א ג' יום א'
 כ' י"א יומיה א' קדון ב'
 בשנת י"א ברהא מדרה א'
 יוסי בר יודה דלקמן א'
 ליה מאן חוששין שבה
 ושבו בל"א כ' שנת י"א
 מאנא ת"א יוה חתן ק"י
 מלאת שמון אורח וחוששין
 שמה בל"א שיהא **אבל**
 חלציה משע הכא
 לרבין קדשה אל חתן
 חלציה איה ויהמה פ'
 הקבל אבר רב' מרות
 כבטן קדשה לענת נדרים
 נדרין נבדקין ונבגדו נדרים
 חלציה אלמא ת"ל חלציה
 כ' שנת י"א ופי' רבי'
 שמואל ונבגדו קדשה לר'א
 שהגיעה איה קדשה נדרים
 אקמרא אלמא זמון
 נדרים של קטן ק"א דהיני
 כשהוא כ' שנה ויום
 אחד ק"י לר"ה בדהאי
 אקמור רב' פ' מצות חלצה
 קדשה שהגיעה לענת
 חלצה חלצה וחלצה
 פסיק הכא וחלצתה ע'
 שבהי כ'. שערות ואומר
 ר' אליעזר ר' יוסי דאמר
 קדשה ת"ל חלצה
 ר' רבין ר' נחמן חלצה
 ר' רבא ק"י מוכח בהאי
 סוגיא דפ' מצות חלצה
 דאקמור חסדי ר' ר' ר' ר'
 נלמוד קטנה חלצה
 כשהגיעה רב' שיהיה
 קצתה כ' שנה חלצה
 צריכה כוונה וקאמר רבא
 ע' שנתה לענת נדרים
 וע"ל דבהאי רב' ר'
 חלצתה קטנה שבה משום
 דאקמור אורי' ק"י למסור
 כבסיה אביו ע' שיהא כ' י'
 ואומרינן כ' שנה שמה א'
 רבא אביו ר' נחמן כ' י"ח
 מוכר כבסיה אביו ולא
 מסתבר לומר דאיהא חסדי
 דרביה איהא מסיק התם
 וסבכלא אימרו ומתוך
 משעם כהא לפני:

בן מ' שנים שהביא ב' שערות שומא. אי ל"ג ויום אחד אחי שפיר
לחילא אף כרבי יוסי ואי גרסינן ויום אחד מייירי באין עדון צו
בשנת י"ג למדורה רבי יוסי בנשירו: **קמנה** ב"ב שנה ממאנת.
לפך לישנא אין להוסיף דמוק זמן כלפני דהא ממאנת היינו
בדקדק ולא אשכחו או כמו שמעמיד
במקנה דלף דקדק דלף זכא דלף דלף
שערות מצינו למימר דהו' כלאחר
זמן ואינה ממאנת ומ"מ נראה דהלכה
דמוק זמן כלפני זמן דמ"ד כלאחר
זמן איתותב לעיל ור"י דלמר לעיל
נמי כתנאי דחי ליה הש"ס וגם
בלישנא קמא פסיק רבא דהדיא דמוק
זמן כלפני זמן: **אמר** דל"ה
בעיא בריקה. **מנה** דל"ה סבר רבא
דאינה חוללת עד שתהא גדולה וצ"ל
התקבל (גיטין דף סה.) אמר רבא ג'
מדות בקטן הגיע לעונת נדרים
נדרו נדר וכנגדו בקטנה חוללת
משמע דקטנה בהגענת לעונת נדרים
ידיה חוללת דהיינו צ"ל ויום אחד
ואפ"י מייירי התם דהדיא א"ל אמר
הכא דמוק זמן כלפני זמן ורש"ס
פירש כנגדו בקטנה היינו צ"ל
שנה ויום אחד דהו' עונת נדרים
דקטן ולא להיאר ומפרש ר"ת דהתם
רבא אליבא דר' יוסי דקאמר קטנה
חוללת וקמ"ל דדוקא כשהגיע לעונת
נדרים עד ממשע בפרק מנחת חליה
(ביבמות דף קה:) דלמר מדברי ר'
יוסי נלמד קטנה חוללת בפעושות
כצ"ת שית וכצ"ת שצ"ת דל"ה היא צ"ת
כוונה לחליה ורצ"ה אמר עד שגגיע
לעונת נדרים פירוש לרבי יוסי
והילכתא עד שצביא צ"ל שערות וכל
זה מדברי רבא ועוד י"ל דהתם צ"ל
התקבל (גיטין דף סה.) גרסינן רבה
דא קאמר התם ולמכור בנכסי בנכסי
אצ"ו עד שיהא בן כ' שנה ואילו רבא
אית ליה בפרק מי שמת (ב"ב דף
קנה.) דלמכור בנכסי אצ"ו עד
שיהא בן י"ח וכן צריך להיות שם
בספריס ולא כספריס דגרסינן התם:
איכא דמוכח סוגיא דהתם: א

תחלוץ וכי תימא מספקא ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא ^אקמנה שהוניה
לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימניו ה"מ בסתמא אבל
הכא דבדקו ולא אשכחו לא אי הכי תמאן חוששין שמא נשרו ^בהניחא
למ"ד חוששין אלא למ"ד אין חוששין מאי איכא למימר דאיתמר רב
^גפפא אמר אין חוששין שמא נשרו רב פפי אמר חוששין הני מילי לענין
חליצה אבל לענין מיאון חוששין מכלל דמ"ד חוששין חולצת והא חוששין
בעלמא קאמר אלא לעולם דלא בדקה ולענין חליצה חיישין ^דוכי קאמר
רבא חזקה למיאון אבל לחליצה בעיא בדיקה אמר רב דימי מנהרדעא
^ההלכתא חוששין שמא נשרו והני מילי היכא דקדשה בתוך זמן
ובעל לאחר זמן דאיכא ספקא דאורייתא ^ואבל מעיקרא לא אמר
רב הונא הקדוש ואכל לוקה שנאמר ^זאיש כי יפליא לגדור ^חולא
יחל דברו כל שישנו בהפלאה ישנו בכל יחל וכל שאינו בהפלאה
אינו בכל יחל מתיב רב הונא בר יהודה ^ט(לרבא) לסיועי לרב הונא
לפי
שין גמורין דאין מעשה קטנה כלום אל"כ קבל אציה קדושין הלכך מספיקא לא מחמתין עלה
י סימניו אע"ג דקדושי קמאי לא הוו קדושין אלא מדרבנן לא תקנו רבנן מיאון
לאחר שגדלה דהיא היא אשת איש דביאה שבה עליה משגדלה מקדשה לה: ^אקדיש.
גל: את הקדשו: לוקס. ואע"ג דבמילתא אחרימי לאו בר עושין הוא: כי יפליא. מיניה
לא יודע לפרש לשם מי נדר. סמוך לאיש שהוא סמוך לנא כלל גדול דהיינו שנה אחת קודם זמן שהוא
י"ב ובתינוק כל י"ג: ולא יחל. אע"ג דבהאי קרא לא כתיב כי יפליא מ"מ כיון דנפקא לן מיניה
דלא כתיב [במדבר ג'] איש כי ידור נדר וגו' ומופלא סמוך לאיש בכלל איש וסמך ליה ולא יחל דברו:
לפי

וּטְעוּמָא. דחסידי להו שערות דלאחר זמן הוא דגמרו למלמיה צין
 צין בשנים הא מוך הזמן חסדין להו שומא דקטן הוא ולא
 מצינא לרבויה מאיס: כן ט' שנים שהיה שערו שומא. ואפי' לר'
 וימין דרבי יהודה ומכן ט' ועד כ' יום אחד פלוגמא: שומא.
 ורורא"ה זע"י. ודרכה ליגדל שער זה:

הוא י"ג גופיה סימן. ואפי' לרבין
והדר תני כו' מאי לאו תנאי היא.
ואוליבא דרבין י"ג הוי תוך זמן למינוק
כדקתני במתני' ורישא. דמשות
י"ג סימן: רב. היא. דלאמר דמשות
היא י"ג לאחר זמן: וסיפא. דמשמע
שומא: ר"ש בן אלעזר (א). דלאמר
י"ג בתנוקת הוי תוך זמן. בכל הכ
מוראי מוקמינן תוך זמן כלפני זמן:
ואורא שעורוי. כשהגדיל אבל נשר
ציתמיס אבולא. מילתא דשליח: הוי
ממני לשמעתא דרבא כהאי לישנא.

דשמעת מיניה נמי תוך זמן כלפי
זמן: ממארת והולכת. ואין חוששין
שמה הביאה צ" שערות דאפילו
הביאה שומא ויניהו וייעני תוך זמן
כלפי זמן: אינה ממארת. שמה
הביאה ועכשיו היו סימן דהא לאחר
זמן הוא ואס יבמה היא לא חשבינן
לה גדולה לענין חליה ואינה חוללת:
גדולה היא. אם הביאה: וכי סימא
מספקא ליה. אם הביאה אם לא
הביאה הלכך מציאן לא דלמא הביאה
וחליה נמי לא שמה לא הביאה:
והא מיפפט פשיטא ליה לרבא.

דכיון דהגיעה לכלל שנותיה דדליא
הביאה: ה"מ לענין (ג). דליא אחא
למיחלף לאחר זמן וזדקנו ולא אשכחן
לא ליה^ה חיישין למימר גדולה היא
ותחלוץ הסמיטין נשרו: **אבל לענין**
מיואן חיישין, שמה נשרו לתומרה
וקנאה צביאה וצביא גט: **והא חיישין**
קאמח, ולא ודאי נשרו וחישינן
לתומרה משמע: **אלא** לעולם.
אינה ממאנת דביא גדלא דקדונה
לכלך מסתמא אמרינן כיון שהגיעה
לכלל שנותיה ודאי אינה לה ואינה
נצריה דביקה וצביא גט: **וענין**
חליא חיישין גרסינן. כלומר וענין
חליא משום הכי אינה חולצת דחישינן
שמה לא הביאה סימנין. ודקשיא לך
האמר רבא חוקה הביאה סימנין ל"ק
כי אמר רבא חוקה למיאוון דלא
ממאנת מסתמא **אלא** לחליא צביא
דביקה: **הושטין שמה נשרו**. ואם
הגיעה לכלל שנותיה וזדקו ולא אשכחן
לא ממאנת: **דקדשה חוק זמן**.
יתומה מדעת אמה ואחיה לדעתה:
ובעל אחר זמן דהיא פקיהא. דלשת
איש דאורייתא דבשעת צעילה דלאחר
זמן שמה הביאה והיא לה ציאה זו
קדושין גמורין דהא גדלה וקוב ציאה
ויצאה במיאוון: **אבל מעיקרא**. דמבי
עברה שמה דתרתמי קרי ולא בעל לא

חיישין שמה נשרו דהא לא הוו בה
היבא דלא אשכחן אכל הציאה ו
דלמא אמיא למאן הנבעלת
הזמן חינוק יודע להפליא:
[ממורה 3:] מופלא סמוך לאיש. מ
רואי להציא שערות והיינו צמינקת כ
לדוע להפלות הו נדרו נדר האי צכל

(א) קדושין טז: ע"ש,
(ב) [לקמן מח: ג] יצמות
יג., (ד) [צ"ל רב מהנא],
(ה) רש"א מ"ו וע"ש, (ו) [צ"ל
לא], (ז) [בבב"ב קנה. ד"ה
איתמר וכו' האריכו בבית
יותר],

ורה אור השלם

1. דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ
אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְגֹדֶר נָגֶד
נָזִיר לְהִזְיֹר לָהּ;
בַּמִּדְבָּר וּ בַּ
2. אִישׁ כִּי יִדֹּר נָגֶד לָהּ אוֹ
הַשְּׁבַע שְׁבַעַה לְאִסָּר אִסָּר
עַל נַפְשׁוֹ לֹא יִחַל דְּבָרוֹ
כָּכָל הַיָּצֵא מִפִּי וְעֹשֶׂה;
בַּמִּדְבָּר ל ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' שמעון בן אלעזר היא דאמר: (ב) ד"ה הני מילי לענון חליצה דאי:

גליון הש"ס

גמ' אבל מעיקרא לא. ע'
לקמן נב ע"ב מד"ה הלכה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

ל' וכו"ה צרש"י סביב הר"י

ציצמות סוף פרק צ"ט:

לעזי רש"י

וירוא"ה. יבלת.

מוסף רש"י

שומא. ורוא"ה זלע"ו
ודרכה לנמח זה שיער
(קדשין טז:). ועודן בו.
כשהגיע ליי"צ ולא נשרו,
פלוטתא, אזל אס נשרו קודם
יי"צ לא פליג ר' יוסן, דאיגלאי
מילתא דלאא שער הוי, ומנן
יי"ג שנה ויוס אחד מודו רבנן
דהוי סמן ואפלו נשרו (שם)
ע"ש.